

"Tu niekde to bude," šepot muža sa niesol šerom, ktoré pomaly balilo krajinu do tmy.

Vystúpil z malého člna, ktorý sa pohojdával na nepokojnom mori sťa kolíska. Ruku s lampášom nadvihol vyššie, aby mihotavé svetlo ožiarilo kúsok malej lúky, ktorá viedla ďalej k hustému lesu, a druhou zdvihol zo zeme hrubší konár, aby mal pripravenú hoc i slabú zbraň i pomocníka pri chôdzi.

"Úuuuu!" proti ostrým zubiskám vlkov, ktorí sa v diaľke ozývali nemal veľmi veľkú šancu.

Essim prešli zimomriavky. Ak morský prúd, čo odniesol Enkino telo, ju vyplavil až sem, dravci ju už mohli dávno roztrhať. Vnútorňý hlas ho ťahal v ústrety nevelkého lesa, ktorý žiaril svojou temnotou.

Prečo vlastne Enka zmizla? Stará Lenikoa vravela, rozprávala, že videla v mesačnom svite nad skalným zrázom nízku postavu s dlhými rozpustenými vlasmi, ktorá dlho pozerala do morskej peny. Ale prečo? Vždy keď ju videl, zdala sa mu veselá.

"Enka! Kde si?" zakričal na plné hrdlo, hlasivky preskakovali až do fistuly.

Odpoveďou mu bolo čudné zelenkavé svetlo v diaľke. Dychčiac sa ponáhľal za ním.

Kúsok od svetla zbadal zhrbenú Enku opretú jednou rukou o strom a druhou rukou držiac sa za brucho. Žula čudné bobule a okolo jej bledých úst sa niesol čudný zápach..

"Fuj! Blé!" Essi skúšal žuť jedno hnedé zrnko, ktoré vzniklo spálením červenej bobule v neďalekom kríku.

"Enka! Enka! To som ja Essi! Pod', ideme domov!" ťahal ju za stuhnutú ruku.

Keďže to nepomáhalo, obišiel ju a chytil ju z druhej strany okolo zašpineného pása. Než urobili krok, zelená žiara z kríka sa rozšírila na okolité stromy.

"Nechaj mi ju, ty holobriadok! Enka už patrí mne!" hlboký hlas sa zaryl do Essiho vnútra, ktoré sa rozochvelo, hoci telo stuhlo.

"Oškrda akási!" Essim preletela nadávka.

Svetlo zmizlo, avšak šesť párov vlčích očí zafarbených na zeleno obkolesilo Essiho s Enkou.

Essi tresol lampáš na zem. Číre sklo sa rozbilo a rozliaty olej sa zapálil. Rýchlo strčil suchý konár do malého ohňa a ten sa vznietil. Slabou fakľou odháňal rozzúrených vlkov. Jeden skočil ponad nich a obe ľudské bytosti padli. Essi odsunul Enku a rýchlo si odopol horiaci plášť, ktorý si nastokol na dohorievajúci konár. Mohutní vlci sa od nich odtiahli, no preč neodchádzali. Essi urobil na zemi ohnivý kruh, cez ktorý sa báli preskočiť, a pritisol k sebe omdlenú Enku. Objal ju okolo pliec. Oheň ich chránil i zohrieval. Osvetľoval desivú noc, ktorou sa odvážny Essi bál ísť. Ráno pôjdu k priviazanému člnu, teraz by zablúdili.

Ráno sa Essi zobudil na krákorenie vrán. Bolela ho hlava a triaslo ho od zimy. Ale kde je Enka? V diaľke zbadal, ako jeden z vlkov niesol Enku na sebe preč. Essi sa chcel rozbehnúť ale obkolesila ho svorka vlkov, ktorú v noci odohnal ohňom. Neútočili však, len vrčali a zubami sekali smerom k Essimu. Nespál dlho, možno raz by sa presypacie hodiny otočili. A aj to sa mu sníval zvláštny sen, že sa v tme objavila kruhovitá brána z trnia, z ktorej vystúpil obrovský šedý vlk so žiarivými očami, vrčal a ceril obrovské zubiská, a než zmizol v tme, hovoril ľudským hlasom, že Enka je jeho.

Keď vedúci vlk s Enkou prišiel k veľkej jaskyni, otočil sa a zavyl smerom k ubolenému Essimu. Essiho premkla bodavá bolesť hlavy, že si ju chytil oboma rukami a vykrikol. Zvalil sa naspäť na obhoretú zem. Vtedy ostatní vlci odskočili a utekali smerom k vodcovi svorky s Enkou.

Essimu sa pred očami objavila trudná minulosť, najmä ako sa hádali s Enkou. Všetko sa mu zlialo do jedného prúdu smútku a útočilo na jeho srdce sťa hordy hladných vlkov na korisť, ktorou bolo jeho sklúčené srdce, plné nespočítateľných jaziev od Enky - ťahalo ho vždy za ňou, lebo ona bola jeho odraz v zrkadle, láskou ku nej sa učil milovať a vážiť si i samého seba.

Po chvíli ťažkých spomienok sa Essi chcel postaviť na nohy, no padal znova a znova na zem. Lozil štvornožky, opieral sa o rôzne stromy, ale jeho zaslzené oči nevideli nič okolo seba iba neutíchajúci plameň smútku. Z úst sa mu paril studený vzduch. Vtievavú zimu nevnímal. Natiahnuté ruky tápali v tme, ktorá mu svietila s očiach. Nevidel, že nechtiac obchádza vysoký vrch, nevidel, že za chvíľu sa potkne a dolu skalným zrazom sa skotúľa k moru ako odtrhnuté koleso voza. Studená voda mu obmývala tvár a zaspal tvrdým spánkom.

Keď sa zobudil na jasné slnko, tvár sa mu skrivila do usedavého plaču. Trpel, že nevedel pomôcť Enke.

Prečo vlastne odišla? Prečo skočila zo zámatočných skál? Premkol ho tajomný smútok, ako pred pár dňami keď nevedel nájsť Enkine telo, kde mu to poradila Lenikoa. Áno, Lenikoa by ho akurát vyťahala za drobné uši, keby len vyplakával.

Opatrne sa postavil, na nohách i rukách cítil oškreniny, a pomaly sa škriabal príkrym kamenistým brehom nahor. No keď sa približoval ku koncu svojho štvierania sa, začul vlčí štekot. Snažil sa pridať na tempe, no nohy sa mu neustále šmýkali. Akonáhle sa však chytil prstami okraja brehu, vlčie zuby po ňom chramstli. Nezahryzli, ale teplý vzduch na rukách naznačil, že veľa nechýbalo. Druhý pokus bol presnejší a Essi sa po druhý raz skotúlal dolu brehom.

Zostal ale pri vedomí, tvár si rovno omočil v slanej vode, v korej uvidel Enkinu tvár. Padla kvapka dažďa a Enkin obraz zmizol. Essi sa bolestivo postavil.

Spomienka na Enku v ňom vyvolala zmiešané pocity, hlavne hnev aj odhodlanie, čo hýbali Essim. Bála sa otvoriť mu srdce, a jeho to vnútorne pojedalo. A pritom mnohokrát ju vedel pochopiť, no nedovolila mu, aby ju aj povzbudil. Veril, že to krásne bude každý deň, lebo videl že Enka je iná, možno tvrdá vo svojom správaní i rečou niekedy, ale krásna vo svojom vnútre, už len tým, že mala odvahu byť sama sebou.

Postavil sa. Nevedel, ktorým smerom sa vybrať. Uvažoval, že ak to nepôjde jedným smerom, vráti sa a pôjde opačným smerom. Miesto okolo zrazu sa zužovalo a rozširovalo, až natrafil na miesto, kde sa dalo výjsť na breh normálne. Horšie však bolo, že vlci mu stále robili spoločnosť. Ale ako sa ich strasie?

Posledný úsek padal dážd', no zostať čakať znamenalo nebezpečenstvo hlavne pre Enku.

Kúsok pred koncom trčala skala, pod ktorou sa schoval. Musel sa najprv vydýchať, vážne zranený nebol, zistil to počas cesty.

Nádych. Výdych. Nádych. Štart. Beh ako o život. Vlci za chrbtom. Essi vbehol do lesa a kľučkoval medzi stromami, aby vlci nemohli skočiť na jeho chrbát, ani dostatočne zrýchliť.

Dych rýchlo ubúdala. Akokoľvek chcel, telo čoraz menej vládalo. V diaľke zbadal nejaké svetlo, napínal sily, nech vydrží aspoň tam. Rozum mu vrazil, že na otvorenej rovine bude ľahká korisť. Zbadal, že za koncom lesa je úzka priepasť, cez ktorú kedysi viedol povrazový most. Zozbieral

posledné sily, zat' al zuby a mocným odrazom sa vyšvihol ponad skalnú roklinu.

Bol unavený, sily mu na riadny doskok nestačili. Zbavil sa vlkov, ktorí bezradne za ním zavýjali, ale on sa rútil ponad priepasť na skalú. Natiahol obe ruky.

Žuch.

Unavené telo narazilo. Cítil, že drží lano i napriek ostrej bolesti na celom tele. Tíško zasypel, lebo si udrel predlaktie. Druhou rukou sa pridržel, ale musel sa aj bolestivu rukou ťahať hore. Doudierané nohy sa šmýkali, odlomené kamienky šuchotali po zarastenej stene dolu úzkou roklinou.

Hore sa rozvalil na zemi. Tu nepršalo a prikrývali ho veľké lopúchy. Párminútový odдых musel stačiť na zotvenie. Úzka cestička pomedzi listy viedla k lúke. Ale akej lúke? Konáre nad tou lúkou kvitli takými zvláštnymi kvetmi - na lanách ovísali kostry. Všetky sa rozpadali, Essi si vydýchol, že Enka medzi nimi nie je. No jedno lano čakalo práve na neho.

Myšlienky, ani nevedel prečo, začali krúžiť práve okolo Enky. Prečo odišla? Prečo ho nechcela? Išlo jej len o peniaze? Išlo jej o to, aby sa mala lepšie? Využívala len jeho zaľúbenosť a jeho city k nej? Prečo to robila? Ublížil jej? Čo také urobil, že prestala chcieť byť s ním? O čo jej vlastne išlo? Prečo mu ubližovala práve na tom najzraniteľnejšom mieste? Prečo? Malo zmysel vôbec žiť? Malo vôbec zmysel takto trpieť? Malo vôbec zmysel o ňu bojovať? Ďalšie a ďalšie myšlienky sa objavovali a vyvolávali v ňom pocity smútku a beznádeje.

Objímajúc kolená si sadol pod neďaleký strom. Drobné slzy zliate do jednej veľkej zakrývali jeho výhľad na zelený vrch, ktorý v svojich útrobach skrýval zmenenú Enku.

Prečo by mu malo na nej záležať? Prečo by ju mal zachraňovať? Prečo ho vždy ťahala za city? Či sa Enka len bála, aby rýchlo zapalený oheň lásky z jeho strany aj rýchlo nevyhorel a nezhasol? Azda odolávala, aby to nevyzeralo, že je ľahká žena. Nie, jemu nešlo len o to, aby sa s ňou raz pomiloval. Túžil po nej, po jej objatí, po pohladení po vlasoch, či bozku na líco, túžil byť s ňou, smiať sa i radovať, len tak sa s ňou porozprávať a hlavne byť jej oporou v živote, ktorú tak potrebovala i napriek jej snahe byť pevnou a samostatnou ženou, čo sa jemu tak páčilo.

Prečo? Prečo to všetko?

Akoby zhygotizovaná Enka kráčala po plochej skale, ktorá viedla nad oranžovou ávou. Keď ju Essi zbadal, rozbehol sa za ňou. Počas behu rozmotával lano, a oko, ktorým si mal utiahnuť hrdlo, hodil na ňu. Dlhé lano sa zošmyklo, no o sekundu náhle myknutie prezradilo, že ju drží. Jeho tiež zhodilo a chvíľu ťahalo po drsnej skale. Lano ho rezalo, páľilo, než si ho dostatočne obkrútil okolo doráňaného zápästia a druhou rukou ťahal bezvládne telo Enky, ktorá ani nevedela, čo sa s ňou deje. S námahou ju vytiahol na skalu a podopierajúc ju vyviedol von z nebezpečia. Než sa pustil ďalej, musel sa vydýchať.

Vtedy, keď sa vymotal z lúky obesencov, blúdil než našiel cestu k záhadnému vrchu. Už rozmotával smrťnesúce lano, už hľadal vhodný konár, ktorý by uniesol jeho vysílené telo túžiace po rýchlom úniku z hroznej bolesti jeho duše. Veľakrát zažil podobnú bolesť, ktorá bola horšia ako zlomená ruka. Ale keď bol na dne, si uvedomil, že žije kvôli láske. A práve kvôli láske prišiel Enku zachrániť. Sám potreboval pomoc, sám potreboval lásku. Skutočná radosť v jeho živote pramenila z lásky, ktorá mu dodávala zmysel jeho bytia. Iba vtedy žil, keď miloval a bol milovaný.

Nie, teraz nebude dlho odpočívať. Vlci môžu prísť každú chvíľu, a teraz nebude ani spať.

Drobný dážď uspával, sychravý vietor nabádal utiahnuť sa, ale šedá obloha sa mohla ešte viac zatiahnuť a akýkoľvek spánok by znamenal, že môže Enku nanovo stratiť. Musí teraz rýchlo ísť k člnu.

Keď uvidel čln, srdce zajasalo. Snáď už nič mu nebude brániť, aby sa na ňom odviezli preč. Opatrne vložil Enku do malého člna a posotil odviazaný čln, nech sa odlepí od piesčitého brehu. Silnými zábermi sa odrážal, aby sa čo najrýchlejšie vzdialil od presmutného ostrova. Chladné more sa vlnilo, daždivé počasie chladilo obidve telá. Sem-tam mrkol na Enku, ktorá na dne člna stočená do kľbka ležala na boku vykašliavajúc hnedý hlien.

Krikľavozelené oči sa zmenili na žiarivo modré. Essi nevedel, či je to dobre, lebo Enka mala krištáľovo modré oči bežne, len nie žiariace ako slnko počas najväčšej páľavy.

Rozvášnené more sa čoraz viac búrilo ako besniaci pes. Aj na mori sa vytvárala pena ako zúrivému psu v najväčšom amoku. Akoby nestačilo, že i prúd bojoval proti jeho snahe vrátiť sa. Musel preto vybočiť a plávať šikmo k pobrežiu. Plášť nemal, aby ho zavesil ako plachtu na korábe, no i tak by sa v tejto kolíske neudržal na nohách.

Bum.

Vlna nadvihla ľahký ľln hodiac ho o kus ďalej do prázdnosti. Enkino telo naskoľilo a stočený chrbát vrazil do tvrdého sedátka. Essi sotva zaregistroval, že Enka sa udrela, silná vlna ho vytiahla do tmavého mora. O pár chvíľ už šmátral vo vode po Enkinom tele, lebo ďalšia vlna prevrátila celý ľln. Voda ich oboch mrazila, no Enka bola stále v miernom bezvedomí. Nebyť Essiho rúk, ktoré ju ľahali nahor, o pár dní by vyplávalo jej telo mŕtve. Essi podobral Enku zozadu, druhou rukou oboch udržiaval na hladine. Podarilo sa mu doplávať k vypadnutému veslu, cez ktoré prevesil Enku. On sa jej pridržiaval, lebo už mu tiež ubúdalo síl. Nie raz si logol slanej vody, nie raz ho studená vlna preliala ako ľadová sprcha.

Keď prišiel znova k vedomiu, zistil, že je v slamenej chatrči. Poobzeral sa, či neuvidí Enku. Tá ležala na handrovom ľožku pri ohni, Lenikoa sa skláňala nad ňou. Krásnou mladou rukou jej kontrolovala orosené ľelo. Essimu sa zrak mlžil, chvíľu trvalo než začal poriadne vidieť. Rozkašľal sa. Studený kúpeľ urobil svoje. Lenikoa sa obzrela, za Essim, ktorý sa snažil vyhrabať spod rôznych látok, aby sa mohol posadiť. Lenikoa vstala a z horúceho kotlíka mu niečo naberala.

"Pšeničná kaša ochutená horkým chmeľom. Posilní telo i dušu."

"Enka..." na viac sa Essi nezmohol.

"Spí. Snívalo sa jej o tebe. Vykrikovala tvoje meno stále," pritom sa tajomne pousmiala, nechcela mu hovoriť, že videla Enkin sen, v ktorom sa Essi a Enka milovali.

"Láska moja!"

"Musí podstúpiť liečenie. Démon smútku uchwát il jej dušu. Ty lež, odpočívaj. Idem si pripraviť potrebné veci na liečenie. Spokojne spi, pozriem sa i na tvoju chorobu potom."

Lenikoa pomohla Essimu sa zababušiť, aby mu nebola zima. Nápoj, ktorý vypil, ho uspával, upokojoval ho a ulož il sa tak, aby videl na Enku. V duchu ju pohľadil po ľici a poslal jej pusu.

Ako sa mu oči zatvárali, uvidel, že Lenikoa tancuje okolo Enky, monotónne spievajúc. V jednej ruke mala bubienok, do ktorého pravidelne udierala a nakoniec si sadla k Enkinej hlave na kreslo. Lenikoa odlož il malý bubienok a natiahla ruky k Enkinej hlave, z prstov jej vyšľahli blesky smerom k Enke. Lenikoa chytila šedivejúcu hlavu za temeno a tajomným mrmlaním liečila Enku. Enkine ruky bezvládne ovisli.

"Niééé!" Essi zvriskol na celú chatrč. Tackavo sa postavil a už sa pratal k Enke. Nešiel za Enkou na ostrov, aby ju Lenikoa spálila ako jahňa na ražni.

Lenikoa bola v tranze, nereagovala na nič, čo sa dialo okolo nej. Až keď sa Essi oprel o Enkine plece, a druhou rukou odtiahol ruku Lenikoa, sa čiastočne prebrala. Blesk teraz prechádzal i Essim, ktorý sa bezvládne zviezol na Enku.

Essi sa uvedomil, že stojí pri nádherne oblečenej kráľovnej v dlhých svetločervených zámatových šatách. On bol oblečený ako silný bojovník v kružkovanej zbroji so špicatou prilbicou a krátkym obojsečným mečom. Kráľovná vyzerala tak na devätnásť s krásnymi čiernymi vlasmi, kde kadery boli ako korunka, on mal zarastenú bradu ako zrelý muž.

"Enka?"

"Essi?"

"Čo sa deje? Kde to sme?"

"Neviem."

"Ani ja, ale sme tu sami. Porozprávame sa konečne spolu?"

Enka sa pousmiala. Pokrčila plecami. Pozrela dolu. Keď sa Essi snažil skloniť, aby videl do tváre, uhýbala zrakom. Chvíľu takto krúžili okolo seba ako takí dvaja motajkovia. Essiho to prestalo baviť a chytil jej mladú tvár. Silno ju držal a pobožkal na plné pery.

Strelená facka i prižmúrené oči neboli očakávanou odozvou.

"Prestaň!"

"Dobre!" aj Essi sa naježil. "Ale chcem vedieť, prečo si taká!"

"Nepoviem!" Enkine oči sa zmenili na žiarivomodré.

Enka v tom momente odsotila Essiho, ktorý pri vstavaní tasil meč.

"Povedz, čo si s ňou spravil, Painaja!"

"Odkiaľ vieš moje meno?" zmenený hlas prezrádzal, že to nie je Enka.

"Žrekyňa mi to povedala!"

"Múdra žena, ale aj na mňa je prikrátka!" Enkina ruka sa vystrela a blesk odhodil Essiho preč.

"Enka mi o to stojí, aby som o ňu bojoval!"

Druhá ruka spôsobilá to isté. Enkin-démonov hlas sa zarehotal.

"Ako?"

"Svojou láskou!"

"Tú ona dávno nepotrebuje, vzdala sa jej, a naplnila svoje srdce strachom. A skrz ten strach som sa jej do srdca vpratal aj ja. Ha-ha-ha! Smútok a strach, to je moja živná pôda."

"Ale v jej srdci je aj láska!"

"Už dávno nie! Svojim hnevom, či nerozhodnosťou spálila všetky mosty, aby mohla milovať!"

"Je matkou, a miluje svoje dve deti. Videl som to na vlastné oči."

"Obidve lásky ju spútavajú. Nadíde čas, keď svojim hnevom ich odoženie preč od seba, a takto stratená v mori žiaľu bude jej celá duša moja! Postupne som spôsobil, že zmizli všetky osoby, ktoré by ju mohli milovať, alebo ktoré by mohla ona milovať!"

"Ešte stále som tu ja!"

"Ty si úbohy červ! Ona ťa nenávidí, lebo ju spútavaš svojou falošnou láskou. Svojou prílišnou ochotou na ňu stále tlačíš, a pritom ťa ani nepotrebuje!"

"Nie, nepotrebuje ma!"

"Tak prečo sa stále do nej staráš?"

"Lebo ju milujem!"

"Ty miluješ iba samého seba. Ty nemiluješ ju, ale samého seba v nej. Skôr či neskôr ju znenávidíš, lebo i ty neznášaš samého seba. Ale obaja budete moje klenoty, mojou výhrou, lebo mali ste obaja srdce plné hlbokkej lásky."

"A čo ak nie!"

"Sám tomu neveríš!"

"Ale ja verím Enke, a tomu čomu mi raz povedala. Že raz sa nájde osoba, ktorá ma bude milovať."

"Enka už nie. Tú spaľuje bolesť, smútok i hnev. To všetko ju vženie do samoty, že i uprostred davu ľudí sa bude cítiť horšie jak na pustom ostrove. A keď všetkých odoženie od seba, bude žiť doma sama zavretá medzi štyrmi stenami, potom jej ukážem ako ju všetci milovali a že to všetko stratila. Potom bude nádherne zúfala a ovládnem celé jej úbohé srdce. Bude trpieť, že si bude radšej priať zomrieť, ale ja jej to hlboké zúfalstvo dám vypiť až do dna!"

"Viem, že má aj ona mňa rada."

"Ale sa ťa bojí. Bojí sa, že o teba príde."

"Milujem ju!"

"To tvrdili všetci. Ale stačí, že na chvíľu v nej zblúkne hnev a poletíš aj cez zatvorené dvere!"

"Mám dosť síl. Bojím sa jej hnevu, srší z nej niekedy ako ostrý meč, ale som ochotný podstúpiť kvôli nej akúkoľvek skúšku!"

"A prečo ti toľko na nej záleží? Vari preto, že si toľko do nej investoval? Kupoval si jej telo i dušu?"

"Nie, nekupoval. Považoval som to v tej chvíli za dôležité."

"Tak prečo si potom odmietal jej pomôcť so synom?"

"Lebo... lebo..."Essi jachtal, nevedel nájsť odpoveď. "Lebo Enka na to využívala moje city."

"A prečo keď ju miluješ ti to tak vadí, há? Myslela si o tebe, že si iný ako ostatní chlapi. Priznaj si to, pomáhal si jej, aby si užil jej telo, aby svojimi citmi ovlažila tvoju dušu. Bol to len obchod, ktorý si robil."

Essi sklonil hlavu. Painaja mal pravdu. Tiež sa správal k Enke vypočítavo. Keby ju skutočne miloval, tak by sa z nej tešil. Lenikoa mu to tiež raz hovorila, že niekoho miluje, a aj keď nemôže byť s ním, teší sa z toho, že ten druhý žije v zdraví a raduje sa z jeho šťastia. Toto on pri Enke nikdy nedokázal. Vždy čosi robil pre ňu a ako Painaja hovoril, čakal vždy za to niečo - že ho Enka bude liečiť svojou láskou.

Myšlienky, ktoré ho napadali boli horšie ako šípy z nepriateľských lukov. Painaja mal pravdu a on sa začínal cítiť zhnusený sám zo seba. Z toho, ako klamal samého seba a nahováral si mnohé veci.

"Škvariš sa vo svojom vlastnom vnútre. Si taký istý ako ostatní chlapi. Možno viac zranený a viac citlivý ako iní, ale si taký istý smilník, kupliar, či zlodej ako ostatní. Všetci ste rovnakí. Samého seba presviedčate, ako vám ide o dobro ženy, a pritom ju iba využívate na svoje chůtky. Je pravda, že tebe nešlo o telo ako také, ale jej vzdychy a dotyky si chcel využiť pre svoje vlastné zranené city. Fuj! Pľujem na teba, ty smrad'och, čo serieš hnoj z úst!"

Essimu bolo na zvracanie z tej nahej pravdy, čo o ňom povedal Painaja.

"Ale na ostrove som sa pre ňu obetoval..."

"Lebo nenávidíš seba a svoj vlastný život. Je ti na zvracanie zo samého seba, lebo pohŕdaš i svojim vlastným životom. Potajme si dúfal, že zomrieš a preto si ju zachraňoval. Najradšej by si sa rozdvojil a skopal samého seba k smrti, keby sa to dalo. Ale ja ti to doprajem!"

Enka-démon luskol prstami a zrazu stáli dvaja Essi vedľa seba. Ten druhý začal kopat' prvého, šermovali až zdvojený Essi zložil pôvodneho.

"Lenže ja som srdcom bojovník, Painaja!" niekde vo vnútri vzbĺkol oheň odhodlania.

Mela pokračovala, než vytvorený Essi skončil horeznačky na zemi, kde mu pôvodný Essi sedel na krku.

"Zabi ho! Tak ako si to v hĺbke srdca vždy túžil urobiť!"

Essi natiahol obe ruky s mečom.

"Na čo čakáš? Chceš ešte dlho trpieť?"

Essiho rukami čosi zatriaslo. Odhodil meč a pravou rukou urobil porazenému Essimu znak kríža na čelo.

"Odpúšťam ti, môj nepodarený brat!" ako to pôvodný Essi urobil, zduplikovaný Essi zmizol. Zmizli i oba meče.

"Poradil si si!"

"Lenikoa mi raz vravela, že je dôležité v živote odpúšťať. Druhým i sebe!"

"A Enke neodpustíš?"

"Tej nemám čo odpúšťať, tie bolesti som si spôsobil sám," priamo do očí jej hľadeli.

"Obetuješ sa, a čo z toho máš? Aj tak ťa nechá ako tých ostatných."

"Nezmierim sa s tým, lebo chcem, aby bola šťastná."

"A čo ak jej šťastie spočíva v tom, že bude sama? Ďaleko od ľudí, čo by ju zraňovali? Tam kde bude mať pokoj od všetkých tých rečí, bez obáv, že niekoho stratí?"

"Život v samote ešte nikdy nikoho neurobil šťastným. Viem, že ona je mojou ženskou podobou, a život ma naučil, že človek dokáže byť šťastný iba vo vzájomných vzťahoch. Že aj tie zranenia patria k tomu, lebo my ľudia sme takí, že máme stále očakávania od druhých, a práve skrz tie očakávania sme sklamaní."

"Prečo ju chceš meniť? Zasadený strom nepresadíš."

"Ja ju meniť nebudem. Ja jej len ukážem iný život. Bude na nej, či sa pre taký život rozhodne sama. Verím v kútiku duše, že je v nej ešte kúsok lásky k životu, a láska sama ju zmení."

"Guráž máš. ale čo ak toto tvoje očakávanie zmení teba? A ty sklamaný jej láskou sa mi poddáš?"

"Toto nie je očakávanie. Toto je moje rozhodnutie."

"Vieš, že tá nehoda, ktorú zažila, ju predurčila k ochrnutiu na celý život? Si si vedomý toho rizika, čo v sebe nosí?"

"Budem ju niešť, ako na tom ostrove. Podopriem ju!"

"Nebude ti môcť potom ani darovať kúsok lásky."

"Pokiaľ ju to urobí šťastnou..."

"Nevieš, o čom vravíš. Zatrpkneš a budeš sa cítiť sklamaný životom. Nevieš, aká choroba, aký neduh je v nej skrytý."

"Budem si odpúšťať, dovtedy to bude treba."

"To si tak zničený životom, že zrovna ju si vybral, že ju budeš ako upír vyciavať? Čo zlého ti urobila, že chceš žiť z jej energie?"

"Ale ja ju k životu nepotrebujem, ani jej lásku, ani jej city. Tam v lese som sa naučil láske k samému sebe. Keď som držal to lano v ruke, som si uvedomil, že i keď by som sa najradšej vyfliaskal, tak som to ja, kto mi dlží tu lásku. Nie Enka, ani nikto druhý. Možno som trdlo, veľa vecí som v živote pobabral, ale odpustil som samému sebe. Preto moje rozdvojené Ja nemalo nadomnou moc. A možno keď Enka uvidí, zmení sa sama. Ale ja ju meniť nechcem. Rozhodol som sa ju brať takú aká je, aj keď ma bolia jej rozhodnutia, keď vidím, že si nimi ubližuje. Ale viem, že musím rešpektovať jej rozhodnutia."

"A keď sa rozhodne ťa opustiť?"

"Potom urobím toto," Essi ráznym krokom pristúpil k Enke a objal ju okolo pliec. Vytrhol nôž spoza opaska a zapichol jej ho do chrbtice rovno medzi lopatkami. Čierny had vystrčil hlavu rozťahnuc límec ako vejár urodzených paničiek. Essi ľavou rukou chytil hada tesne pod lebkou, had ho tak nemohol uštknúť, a ťahal Painaju z Enkinho tela von. Enka sa zviezla na zem. Had, Essi ho mal na úrovni krku a trčal po kolená, bol celý čierny, lesknúci biely pás pôsobil veľmi hrozivo. Essiho pravá ruka vzbíkla asi lakeť dlhým ohňom.

"Som bojovník. Budem bojovať o jej srdce, a keď to nebude možné, tak jej budem vždy požehnávať a chrániť svojimi modlitbami," ako to Essi dopovedal, zoškvaril hadovi hlavu. Had ešte ukázal tesáky, ešte naposledy zaškrečal než sa smrťou vyparil. I Essi sa zviezol na zem.

"Ty jeden nepodarok! Ved' si ju mohol zabiť," vyčítala mu Lenikoa, keď jej po prebudení vrozprával, čo sa dialo.

"Ako sa má Enka?"

"Enka spí, ale už ju môžeš zobudiť. Pozerala som jej oči, má ich už normálne."

Essi sa pousmial. Enka pokojne spala, keď si sadol vedľa nej berúc jej ruku do svojich. Jemne jej ju pohľadil.

"Enka! Miláčik! Vstávame!" ticho, šeptom ju volal. Ešte niekoľkokrát jej zašeptal, než pomaličky otvorila oči.

"Kde som to?"

"U žrekyne Lenikoy. Mojej kamarátky. Liečila tvoju dušu."

"Pamätám si, že som sa išla prejsť nad skalný ráz, potom sa mi zatočila hlava a viac si nepamätám," Enkin hlas bol pokojný, pod chvíľou sa i usmievala.

"To je v poriadku, Enka. Môžem ti niečo povedať?" Essi kútikom oka zbadal, že sa Lenikoa mračí.

"Áno. ale chce sa mi ešte spať."

"V poriadku, láska moja."

Enka sa len rozpačito usmiala. Nemala dosť síl protestovať voči takémuto osloveniu.

"Vieš, možno som len na chvíľu v tvojom živote. Ale chcem, aby tá chvíľa bola pre teba radostnou. Stojím o teba, a chcem, aby si bola v živote šťastná. Nie vždy som sa správal k tebe správne, prosím odpusť mi to, ale chcem byť ten správny chlap pre teba."

Enka sa pousmiala a rukou ho pohladila po líci.